

Arrest

nr. 320 578 van 23 januari 2025
in de zaak RvV X XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35 b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. COPPENS, die loco advocaat A. VAN DER MAELEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 juni 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 4 juli 2024 een beslissing "*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*".

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp al-Sukhna, gelegen in de provincie Homs. U bent Arabier van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan. U bent geboren op 1 januari 2003, bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U verbleef in al-Sukhna tot het begin van de incidenten in Syrië. U raakte omwille van de conflictsituatie ontheemd naar het platteland van al-Qulaie, waar u verbleef tot 2018. In 2018 verhuisde u naar al-Mansourah in de provincie Raqqa. In 2020 vertrok u vanaf deze plek naar Turkije, waar u zich in Ourfa vestigde.

U reisde in juli 2023 verder naar Bulgarije, waar u in augustus 2023 aankwam en op 23 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming aanvroeg. U verbleef er ongeveer vier maanden in een opvangcentrum alvorens een positieve beslissing te ontvangen. Na ontvangst van de beslissing reisde u naar Sofia om uw Bulgaarse verblijfsdocumenten te ontvangen. U verhuisde naar een klein appartement waar u tien dagen verbleef. U werkte er één week, waarna u niet meer moest komen. U vond geen ander werk en besloot begin 2024 door te reizen naar België. U reisde per vliegtuig via Griekenland en Italië naar België, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 8 februari 2024.

Ter staving van uw verzoek legt u een individueel uittreksel van de burgerlijke stand, het familieboekje van uw vader, een document van een rechtszaak na een vechtpartij in Turkije en een screenshot van een Koerdische basis voor.

B. Motivering

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Antwoordformulier Dublin Unit Bulgarije, CGVS p. 4, 6), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. U werd de subsidiaire beschermingsstatus verleend door Bulgarije met een beslissing op 20 november 2023. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Met betrekking tot de situatie en levensomstandigheden van (terugkerende) begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat de landeninformatie in dit verband (Country Report: Bulgaria. AIDA/ECRE, 2024 and available on: https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/04/AIDA-BG_2023-Update.pdf) niet toelaat om te besluiten dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er blootgesteld zal worden aan een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem verhindert om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde ernstige feiten en situaties – u beschrijft een gebrek aan medische zorg - moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context (CGVS p. 8). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting, sociale bijstand en integratie, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is

met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Voorts moet worden vastgesteld dat u slechts een korte tijd na de toekenning van uw status vertrokken bent uit Bulgarije. Zo blijkt uit uw verklaringen dat u slechts ongeveer één maand nadat u uw positieve beslissing ontving, een beslissing gedateerd op 20 november 2023, uit Bulgarije vertrok. In totaal – vanaf u er een verzoek om internationale bescherming indiende tot het moment dat u de documenten in handen kreeg – beschrijft u als een periode van vijf maanden (CGVS p. 7). Hieruit kan worden afgeleid dat u begin 2024 uw verblijfsdocumenten ontving. Over deze Bulgaarse verblijfsdocumenten moet nog worden opgemerkt dat u verklaart deze bewust te hebben weggegooid bij aankomst in België (CGVS p. 4). U verklaart na de toekenning van uw status naar Sofia te zijn gereisd, waar u uw verblijfsdocumenten ontving. U werkte daar één week en verbleef er in een appartement waar u via een kennis in het opvangcentrum kon verblijven (CGVS p. 6-7). Uw verklaringen over uw pogingen om in Bulgarije een bestaan op te bouwen overtuigen echter allermindst. U vertelt er op zoek te zijn gegaan naar taallessen en er trachtte te werken (CGVS p. 8). Er dient echter opgemerkt te worden dat deze inspanningen wel erg beperkt waren. De vaststelling dat u een zeer korte periode na de ontvangst van uw verblijfsdocumenten uit Bulgarije vertrok, getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Bulgarije op te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Tevens dient hierbij te worden opgemerkt dat u aangeeft nooit in Bulgarije te hebben willen blijven (CGVS p. 9).

Verder dient opgemerkt te worden dat u duidelijk over een netwerk en middelen beschikte om uw vertrek uit Bulgarije en uw verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen (CGVS p. 9). Dit getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Het individueel uittreksel van de burgerlijke staat en het familieboekje van uw vader kunnen louter een bewijs vormen betreffende uw nationaliteit, identiteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet betwist worden. Het screenshot van een Koerdische basis in Syrië gaat over uw persoonlijke situatie in Syrië. Het Turkse document kan slechts een begin van bewijs vormen voor uw verblijf in Turkije.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Verzoekschrift en stukken

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet op afdoende en correcte wijze is gemotiveerd, doordat *“niet ten genoegde van rechte [is] aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden”*. Hij betwist dat er voor hem een menswaardig bestaan mogelijk is in Bulgarije, stelt dat er geen garantie is dat hij zijn *“vluchtelingenstatus”* nog heeft bij terugkeer en verzoekt om zijn verzoek om internationale bescherming te onderzoeken op basis van artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening. Verzoeker verwijst hierbij naar het vonnis van 26 oktober 2022 van de rechtbank van Den Haag in Nederland. Ook verklaart verzoeker zijn Bulgaarse documenten niet meer in zijn bezit te hebben.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna: EVRM), en verwijst hiervoor naar Europese rechtspraak.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheids-beginsel, en herhaalt hij zijn verklaringen uit het persoonlijk onderhoud wat betreft zijn verblijf in Bulgarije voor én na het verkrijgen van de internationale bescherming.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

3.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek

kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

Artikel 10, lid 3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) (...);

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

(...)”

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling

4.1. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen *“bevel tot het verlaten van het grondgebied”* betreft. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van richtlijn 2011/95/EU.

5.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. Verzoeker verkreeg er op 20 november 2023 de subsidiaire beschermingsstatus (dus niet de vluchtelingenstatus zoals hij verkeerdelijk voorhoudt) en werd in januari 2024 later in het bezit gesteld van een verblijfsdocument geldig tot januari 2027 (AD CGVS, map 6 met landeninformatie met antwoord Dublin Unit Bulgarije van 20 februari 2024; map 7 DVZ met verklaring DVZ van 13 februari 2024, vraag 28, NPO, p. 4 en 6-7).

Bijgevolg wordt in casu vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Bulgarije.

Om deze reden werd het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

De weerlegging van het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist echter dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker, als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

5.3. Uit zijn verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

5.4. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije en dit op basis van het meest recente en volledige landenrapport waarover de Raad in de huidige fase van de procedure beschikt, namelijk het *“Country Report: Bulgaria. Update 2023”*, gepubliceerd door AIDA/ECRE op 18 april 2024.

In deze onderstreept de Raad dat *“[w]anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgd grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

In voormeld rapport wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad in casu nagaan of er in de EU-lidstaat die de verzoeker de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Bulgarije, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Uit het rapport AIDA Bulgarije update 2023 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, hebben dezelfde rechten gekregen als derdelanders met een permanent verblijfsrecht.

Sinds 2013 hanteert Bulgarije een zogenaamd “zero-integration” beleid, wat inhoudt dat er voor statushouders geen integratievoorzieningen zijn in Bulgarije. Dit beleid werd in 2023 verdergezet. Er is daardoor al tien jaar lang geen nationaal integratieprogramma meer. Wel bestaat er sinds 2016 een wettelijk kader, dat in 2017 werd herzien, waarbij de verantwoordelijkheid voor integratie werd overgeheveld naar de gemeenten. Gemeenten kunnen integratieovereenkomsten afsluiten met statushouders.

In zijn verslag van april 2018 erkende de speciale vertegenwoordiger van de Raad van Europa voor migratie en vluchtelingen dat de decentralisatie van integratieverantwoordelijkheden van de overheid naar gemeenten in principe een verstandige stap voorwaarts zou zijn. Evenwel benadrukte hij ook dat het gegeven dat de uitoefening van dergelijke verantwoordelijkheden niet verplicht is, maar aan het discretionaire oordeel van de gemeenten werd overgelaten, vragen oproep over de doeltreffendheid van de integratiemaatregelen in Bulgarije. Dit wordt geïllustreerd door het feit dat tot nu toe slechts 125 statushouders integratiesteun hebben gekregen, waarbij bovendien deze financiering afkomstig was van de Europese Unie en niet van een nationaal integratiemechanisme. Dankzij de niet-aflatende inspanningen van UNHCR, de Refugee Council en het Rode Kruis met de steun van de SAR (State Agency for Refugees), hebben de districten Vitosha en Oborishte (gemeente Sofia) in 2021 en 2022 integratiesteun verleend, hoewel in 2023 enkel het district Vitosha integratiesteun heeft verleend. De steun zelf bestond uit huurkosten gedekt door de gemeenten en de vergoeding voor de Bulgaarse taalcursussen, betaald door het Rode Kruis. In 2023 konden slechts 22 personen gebruik maken van deze integratieovereenkomsten.

Dit alles resulteert in een uiterst beperkte toegang of een beperkt vermogen voor personen met internationale bescherming om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Hierdoor is de bereidheid van statushouders om in Bulgarije permanent te blijven sterk afgenomen.

Nationale rechtbanken en *human rights monitoring bodies* hebben rekening gehouden met de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije bij het beoordelen van de rechtmatigheid van overdrachten naar dat land. Zo spraken het Mensenrechtencomité en het Kinderrechtencomité van de Verenigde Naties zich reeds verschillende keren uit tegen de terugkeer van statushouders naar Bulgarije, in het bijzonder wat betreft gezinnen met jonge kinderen, gelet op belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg of wegens risico's op armoede en ontbering. Ook rechtbanken in verschillende EU-lidstaten hebben zich in verschillende zaken uitgesproken tegen de terugkeer van de statushouders naar Bulgarije wegens een gebrek aan bijna elke vorm van overheidssteun om te zorgen voor een bestaansminimum en het vervullen van basisbehoeften.

De nationale migratiestrategie voor de periode 2021-2025 werd goedgekeurd met een hoofdstuk over integratie waarin wordt vermeld dat er beleid wordt uitgevoerd met AMIF-financiering, maar er worden geen specifieke gebieden voor verbetering opgesomd (AIDA Bulgarije update 2023, p. 108-110).

Vluchtelingen verkrijgen een verblijfstitel geldig voor vijf jaar, terwijl subsidiaire beschermden een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen. Om deze documenten te verkrijgen dient de persoon die geniet van internationale bescherming geregistreerd te zijn in de “*civiele nationale database*” (ЕЦПАОН). De registratie in het ЕЦПАОН is verplicht voor personen die internationale bescherming genieten. Op basis daarvan krijgen ze een uniek identificatienummer. Pas na deze registratie kunnen de begunstigden van internationale bescherming identiteitsdocumenten/verblijfsdocumenten aanvragen. Om in de nationale databank te worden geregistreerd, moet iemand onder meer een woonplaats hebben. Pas erkende begunstigden die in opvangcentra hebben gewoond, mogen sinds 2016 echter niet langer het adres van het desbetreffende opvangcentrum als woonplaats opgeven. Om een woning te huren, moeten zij echter beschikken over geldige identiteitsdocumenten. Hierdoor wordt het zowel onmogelijk voor hen om een geldig adres of domicilie op te geven aangezien zij geen woning kunnen huren zonder een geldig identiteitsdocument als onmogelijk om identiteitsdocumenten te verkrijgen aangezien zij hiervoor een geldig adres of domicilie moeten hebben. Deze juridische ‘catch 22’ heeft geleid tot voortdurende wanpraktijken, waaronder valse huur- en adresregistraties om begunstigden in staat te stellen identiteitsdocumenten te verkrijgen, aangezien een geldig identiteitsdocument een voorwaarde is voor het uitoefenen van hun rechten (AIDA Bulgarije update 2023, p. 110).

Hoewel er in de praktijk geen systematische herziening van de beschermingsstatus plaatsvindt, worden beëindigingsprocedures opgestart door de SAR wanneer het MOI (ministerie Binnenlandse Zaken) informatie verstrekt waaruit blijkt dat statushouders ofwel naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd, hun verblijfplaats of staatsburgerschap in een derde land hebben verkregen, of hun Bulgaarse identiteitsdocumenten niet hebben verlengd voor een periode van meer dan 3 jaar. In 2020 werd door een

wijziging van de wet een extra clause ingevoerd, die het mogelijk maakt om de internationale bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer de statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfs-kaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen als ze verloren is of werd gestolen of vernietigd. Ondanks het feit dat het in strijd is met het Vluchtelingenverdrag, was het amendement bedoeld om een door de SAR toegepaste misstand te legaliseren (AIDA Bulgarije update 2023, p.112 -113). De invoering van deze aanvullende clause leidde ertoe dat nationale rechtbanken in sommige Europese landen de overdracht van personen die bescherming genieten naar Bulgarije hebben stopgezet. In Nederland oordeelde de rechtbank van Den Haag met betrekking tot twee groepen van gezinnen dat het zeer waarschijnlijk was dat hun status zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer zij nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld. De Nederlandse rechtbank concludeerde dat dit een risico op refolement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Eind 2020 werd de wet gewijzigd om de bepaling te schrappen die voorzag in financiële steun voor huisvesting voor een periode van maximaal 6 maanden vanaf de datum van inwerkingtreding van het besluit tot verlening van internationale bescherming. In de praktijk is het echter zo dat sommige meer kwetsbare personen die internationale bescherming genieten nog steeds enkele maanden in de opvangcentra verblijven omdat er geen integratieondersteuning is, tenzij in situaties van massale instroom of een verhoogd aantal nieuwkomers. Eind 2023 verbleven 2 736 begunstigen van internationale bescherming in opvangcentra. Begunstigen ondervinden acute problemen bij het vinden van huisvesting vanwege de juridische 'catch 22' rondom burgerlijke registratie. Het bezit van geldige identificatiedocumenten is noodzakelijk om een huurcontract af te sluiten (zie hoger, AIDA Bulgarije update 2023, p.118).

Toegang tot de arbeidsmarkt is automatisch en onvoorwaardelijk. Er is geen verschil tussen vluchtelingen en begunstigen van subsidiaire bescherming. Er wordt geen arbeidsmarkttoets toegepast en de toegang is niet beperkt tot bepaalde sectoren. Personen die internationale bescherming genieten, worden geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met gebrek aan talenkennis en het daarmee samenhangende gebrek aan adequate overheidssteun voor beroepsopleiding, indien nodig (AIDA update 2023, p.118).

Begunstigen van internationale bescherming hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen. Praktische obstakels kunnen worden ondervonden in verband met de toegang tot universiteiten, aangezien ze moeilijkheden hebben om het bewijs te leveren van diploma's die ze al hebben behaald in hun land van herkomst. Dit is te wijten aan een gebrek aan relevante informatie over diploma's. De academische autonomie van de Bulgaarse universiteiten verhinderde grotendeels de goedkeuring van gemeenschappelijke overheidsregels die begunstigen van internationale bescherming gemakkelijker toegang zouden verlenen, rekening houdend met hun speciale omstandigheden en beperkte mogelijkheid om officiële documenten uit hun land van herkomst te krijgen (AIDA update 2023, p. 86).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet. De wet voorziet in dezelfde voorwaarden voor eigen onderdanen, erkende vluchtelingen of personen die subsidiaire bescherming genieten. In de praktijk kunnen personen die internationale bescherming genieten echter geen aanspraak maken op sommige soorten sociale bijstand zonder aanvullende speciale regelingen (bv. tolken, sociale bemiddeling), die niet zijn voorzien of gewaarborgd door de wet of institutioneel zijn vastgelegd. In het algemeen dienen begunstigen van internationale bescherming vanaf de eerste dag na hun erkenning zelf hun maandelijkse ziektekostenverzekering te betalen. De minimumbijdrage bedraagt 15,95 euro (AIDA Bulgarije update 2023, p. 119-120).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermings-verzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, onder meer omwille van de administratieve obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten.

Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. De Raad leest in het AIDA-rapport geen situatie van *"tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken"*, waarbij deze *"tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken"* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op

een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. “zero integration policy”, is onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.5. In dit verband gaat de Raad in eerste orde na of verzoeker geen specifieke elementen aanbrengt waaruit in zijn hoofd een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker, een gezonde volwassen man, een bijzondere kwetsbaarheid heeft en die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekers geval wordt niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met enig medisch of psychologisch probleem dat belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofd.

5.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in januari 2024, na de toekenning van de subsidiaire bescherming eind november 2023, in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning met een geldigheid van 3 jaar (AD CGVS, map 6 landeninformatie met antwoord Dublin Unit Bulgarije van 20 februari 2024; map 7 DVZ met verklaring DVZ van 13 februari 2024, vraag 28; NPO, p. 4 en 6-7). Gelet op het gegeven dat hem de subsidiaire bescherming werd toegekend en dat subsidiaire beschermden in Bulgarije een verblijfstitel geldig voor drie jaar krijgen, kan worden aangenomen dat zijn verblijfsvergunning, die volgens zijn verklaringen werd afgegeven op 16 januari 2024 (AD CGVS, map 7 DVZ met verklaring DVZ van 13 februari 2024, vraag 28), geldig is tot januari 2027. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten heeft weggegooid (AD CGVS, map 7 DVZ met verklaring DVZ van 13 februari 2024, vraag 27; NPO, p. 4). Nu hij reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije en deze verblijfstitel nog steeds geldig is, valt verzoeker bijgevolg niet onder de voormelde juridische ‘catch 22’ zoals uiteengezet in de landeninformatie die hoger werd besproken. Deze situatie is niet op verzoeker van toepassing daar de geldigheid van zijn Bulgaarse verblijfsdocument niet is verstreken. Verzoekers betoog hierover is daarom niet dienstig. De loutere bewering dat verzoeker zijn Bulgaarse verblijfsdocument heeft weggegooid doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Gelet op het belang van verblijfsdocumenten zoals dit blijkt uit de door hemzelf bijgebrachte informatie, is het daarenboven weinig aannemelijk dat verzoeker deze documenten zonder meer zou hebben weggegooid en/of hiervan geen kopieën heeft genomen. Verzoeker beperkt zich overigens tot loutere en ongestaafde beweringen; zo legt hij geen attest van verlies voor. Indien hij deze verblijfsdocumenten werkelijk zou hebben weggegooid, wijst verder niets erop dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij verkreeg, zoals hierna zal blijken.

Verzoeker stelt dat er geen garantie is dat hij zijn “*vluchtelingenstatus*” nog heeft bij terugkeer naar Bulgarije, hij heeft zijn papieren immers niet meer en betoogt middels een verwijzing naar een vonnis van de Nederlandse rechtbank van Den Haag van 26 oktober 2022 dat het sinds 2020 mogelijk is om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen als deze verblijfskaart verloren is, gestolen of vernietigd werd.

Hierboven werd ook verwezen naar deze rechtspraak die oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten/verblijfsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun actuele behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (AIDA Bulgarije update 2023, p. 113-114).

Naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, werd deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (202206277/1/V2, onderdeel 4). Op basis van de bronnen waarover hij beschikt, waaronder het AIDA-rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast:

Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen de 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is bijgevolg niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen of om deze te vervangen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen. De SAR start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd. Ook wordt erop gewezen dat een intrekking of beëindiging van de status van internationale bescherming steeds wordt verwerkt in het Eurodac-systeem. Als uit het Eurodac-systeem niet blijkt dat de status is ingetrokken of beëindigd, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in Bulgarije toch geen internationale bescherming meer heeft.

Er liggen geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

In casu herhaalt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeker over de subsidiaire bescherming beschikt. Verder herinnert de Raad eraan dat de Bulgaarse verblijfsvergunning van verzoeker nog steeds geldig is en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering als zou hij zijn Bulgaarse verblijfsdocumenten hebben weggegooid. Voormelde situatie is bijgevolg niet op verzoeker van toepassing. Los daarvan, zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd of ingetrokken. Verzoeker brengt in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een beëindiging of intrekking van de hem verleende status. Evenmin bevat het administratief of rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus omwille van het weggooien en niet tijdig vervangen van zijn verblijfsvergunning, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie in te winnen. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de verwerende partij in deze niet zorgvuldig heeft gehandeld. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Bulgarije geniet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag moeten worden gelegd bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, stelt de Raad verder vast dat verzoeker niet aantoont dat het vervangen van zijn verblijfsdocumenten, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Hij brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen vervangen, verlengen of vernieuwen. Gelet op wat voorafgaat zijn er dan ook geen indicaties dat het vervangen van zijn verblijfsdocument niet langer tot de mogelijkheden behoort.

5.7. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat hij in Bulgarije niet in zijn levensonderhoud zou kunnen voorzien of dat hij zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming aldaar niet zou kunnen laten gelden.

Verzoeker kwam in augustus 2023 aan in Bulgarije en diende op 23 augustus 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker verbleef gedurende ongeveer vier maanden in een opvang-centrum alvorens eind november 2023 een positieve beslissing te ontvangen. Hierna reisde verzoeker door naar de Bulgaarse hoofdstad om zijn verblijfsdocumenten te ontvangen. Verzoeker kon na het verlaten van het opvangcentrum bij een vriend verblijven (NPO, p. 6-7). Anderhalve maand na het krijgen van zijn beslissing

met de toekenning van de subsidiaire bescherming en slechts enkele dagen na het verkrijgen van zijn verblijfsdocument en reisdocument vertrok verzoeker uit Bulgarije (AD CGVS, map 7 DVZ met verklaring DVZ van 13 februari 2024, vraag 42; NPO, p. 6-7). Verzoeker reisde per vliegtuig via Griekenland en Italië naar België, waar hij op 8 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Verzoeker betoogt in voorliggend verzoekschrift dat het wegens diverse omstandigheden onmogelijk is om een leven op te bouwen in Bulgarije en dat er voor hem geen menswaardig bestaan mogelijk is in dat land.

De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Bulgarije subsidiaire bescherming verkreeg, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker blijkt evenwel niet dat hij doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Bulgarije een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Zoals de verwerende partij pertinent bemerkt, blijven verzoekers pogingen die hij zou hebben ondernomen om ondersteuning, werk en onderdak te vinden evenwel erg beperkt.

Zo verklaart verzoeker dat hij wel degelijk op zoek ging naar taallessen en trachtte werk te vinden. Verzoeker stelt dat hij na de toekenning van zijn beschermingsstatus één week in Sofia heeft gewerkt, dat zijn werk niet werd verlengd, dat hij ander werk zou hebben gezocht maar niks heeft gevonden. Ook stelt verzoeker dat er geen scholen zijn om de taal te leren (NPO, p. 6-8).

Verzoekers verklaringen kunnen evenwel allerminst overtuigen nu blijkt dat hij zeer korte tijd na de toekenning van de subsidiaire bescherming en na het verkrijgen van zijn verblijfs- en reisdocument reeds is vertrokken uit Bulgarije (AD CGVS, map 7 DVZ met verklaring DVZ van 13 februari 2024, vragen 28 en 42; NPO, p. 7). Dat verzoekers werk in de bouw gedurende één week mensonwaardig zou zijn geweest, doet niets anders denken. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat hij andere stappen of andere ernstige pogingen heeft ondernomen of andere manieren heeft gezocht om de Bulgaarse taal te leren. Hetzelfde kan worden gesteld voor het zoeken naar huisvesting. Verzoeker stelt louter dat hij geen geld had om een appartement te huren (NPO, p. 7). Hieruit kan dan ook niet blijken dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om op een andere manier ondersteuning of onderdak te vinden. Bovendien had verzoeker de mogelijkheid om vanaf het verlaten van het opvangcentrum bij een vriend te verblijven (NPO, p. 6-7).

De vaststelling dat verzoeker maar een zeer korte periode in Bulgarije verbleef na de toekenning van de subsidiaire bescherming en slechts een aantal dagen na het verkrijgen van zijn verblijfs- en reisdocument uit Bulgarije vertrok, getuigt geenszins van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan en een toekomst op te bouwen in Bulgarije en er zijn rechten te doen gelden.

De Raad wijst erop dat het aan de begunstigden van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar zij internationale bescherming hebben gekregen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam, blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. Van verzoeker, als begunstigde van internationale bescherming, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten en zich omtrent de mogelijkheden daartoe informeert. Het feit dat er op een gegeven moment een einde wordt gesteld aan de materiële opvang moet worden bekeken in samenhang met het feit dat, nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting, integratie en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft gekregen, om de nodige procedures te doorlopen om zijn rechten te doen gelden als statushouder en geduld te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Het komt in dit verband aan hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoon. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld: *“In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.”*

Uit verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat hij door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, quod non, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in de meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Bulgarije.

In casu blijkt bovendien niet dat verzoeker niet zelf op afdoende wijze kan instaan voor zijn inkomen. Verzoeker, die geen blijf geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, toont niet aan dat hij de nodige

zelfredzaamheid ontbeert om in zijn levensbehoeften te voorzien. In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoeker duidelijk over een netwerk en middelen beschikte om zijn vertrek uit Bulgarije en zijn verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen (NPO, p. 9, met name een broer in Oostenrijk en een tante in België), hetgeen getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. De Raad herhaalt dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het beschermingsverzoek.

Met zijn betoog in voorliggend verzoekschrift en de loutere verwijzing naar en herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS kan verzoeker geen ander licht werpen op bovenstaande bevindingen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat verzoeker zelf heeft verklaard dat hij nooit in Bulgarije heeft willen blijven (NPO, p.9).

Hoewel verzoeker verklaart dat hij op een dag naar het ziekenhuis ging omdat hij ziek was, maar dat hij werd buitengezet (NPO, p. 8), blijkt dit slechts een blote bewering te zijn en betreffen het eerder vage verklaringen. Bovendien blijkt dat verzoeker even later wel bij een Syrische dokter terecht kon (NPO, p. 8). Verzoeker maakt hiermee in ieder geval niet aannemelijk dat hij geen medische hulp kon krijgen in Bulgarije noch kan hieruit worden afgeleid dat hij in Bulgarije moeite heeft gedaan om medische hulp te verkrijgen. Door in voorliggend verzoekschrift louter zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud te herhalen, kan verzoeker hier niet anders over doen denken. Hij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijk met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of dat hij deze niet zou kunnen genieten.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij racisme heeft ervaren – hij verklaart door zijn werkgever racistisch te zijn bejegend (NPO, p. 8) –, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten eerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. De Raad benadrukt dat deze incidenten met zijn voormalige werkgever op zich niet dermate ernstig zijn of dermate systematisch dat het niveau van hardheid wordt bereikt om te kunnen worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Verder kan uit zijn verklaringen niet blijken dat hij bepaalde stappen gezet heeft om de hulp in te roepen van de Bulgaarse autoriteiten of andere organisaties. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije worden geëerbiedigd, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet. Raad merkt in dat verband nog op dat vreemdelingen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet leidt tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan verzoeker bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoeker herhaalt in voorliggend verzoekschrift louter de gebeurtenis op het werk en brengt aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nogmaals verwijst naar de omstandigheden bij aankomst in Bulgarije en zijn verblijf in het opvangcentrum, heeft de verwerende partij terecht geoordeeld dat hij met deze feiten werd geconfronteerd vooraleer hij internationale bescherming in Bulgarije werd verleend. Deze feiten situeren zich bijgevolg op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het Unierecht, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landen-informatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft.

Waar verzoeker doorheen het verzoekschrift verwijst naar buitenlandse rechtspraak, wijst de Raad erop dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht, zoals in casu geschiedt.

Uit wat voorafgaat, kan niet blijken dat verzoeker voldoende en ernstige inspanningen heeft geleverd om zijn rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden en kan evenmin blijken dat hij zich tot de Bulgaarse

autoriteiten heeft gewend, zodat niet kan worden geconcludeerd dat die autoriteiten hem niet willen of kunnen helpen.

5.8. Gelet op de hierboven aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, kan de Raad de redenering van verzoeker niet volgen dat de socio-economische moeilijkheden die hij in Bulgarije zou ondervinden gelijkstaan met een *“situatie van onmenselijke behandeling”*. Verzoeker toont niet aan dat hij zal terechtkomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie, die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch dat hij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Bovendien moeten bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de EU.

De Raad herinnert eraan dat situaties die geen *“zeer verregaande materiële deprivatie”* teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Bulgarije, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof).

Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

5.9. Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije te doen gelden. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest

elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Bulgarije alle mogelijke middelen zou hebben uitgeput om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden. Zo beperkte hij zich tot uiterst algemene en summiere verklaringen, zoals hoger aangegeven.

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije. Hij slaagt hier echter niet in.

Aldus is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije reeds werd toegekend. Hij heeft niet concreet aannemelijk gemaakt dat deze bescherming ontoereikend is, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Gelet op het voorgaande, kan worden aangenomen dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije worden geëerbiedigd, dat hij bij machte is om zijn rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om hem, bij eventuele problemen dienaangaande en op zijn verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangebracht die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermings-verzoek dient bijgevolg op basis van die rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderings-maatregel inhoudt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn relaas uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is.

Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing niet de toepassing van de Dublin III-verordening tot voorwerp heeft, maar de vraag of er redenen zijn om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker die reeds internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije al dan niet ontvankelijk moet verklaard worden, waarbij de commissaris-generaal op goede gronden tot het besluit is gekomen dat dit niet het geval is, rekening houdend met alle elementen die zijn zaak kenmerken. Verzoekers verwijzing naar artikel 17, lid 1 van de Dublin III-verordening is daarom niet dienstig.

5.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijfen-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO